
INNOVÁCIÓ A FELSŐOKTATÁSBAN

ABudapestiMűszakiésGazdaságtudományiEgyetemAlkalmazottPedagógiaésPszichológia Intézetének konferenciája – 2008. november 21.

JOBBÁGY ÁKOS

A BOLOGNAI FOLYAMAT ÉS A MINŐSÉGFEJLESZTÉS HELYZETE ÉS PERSPEKTÍVÁI A HAZAI FELSŐOKTATÁSBAN ÉS A MŰEGYETEMEN

Kedves Kollégák, Tisztelt Elnök Úr!

Először is köszönöm szépen a meghívást, hogy ezen a konferencián megoszthatom Önökkel a gondolataim a felsőoktatás minőségének fejlesztéséről és arról, hogyan történik a Műegyetemen.

Ha egész egyszerűen fogalmaznék, akkor azt mondanám, hogy a minőségi felsőoktatáshoz két dolog kell: jó oktató és jó hallgató. Nagyjából nincs is másra szükség. De ennél azért egy kicsit bonyolultabb a helyzet. Ebben az előadásban arról nem beszélek, hogy milyen a jó oktató, mert a mostani gárdát természetesen jónak tekintjük – talán az utánpótlásunk, a vonzerőnk lehetne kicsit erősebb. Most sokkal inkább arról szeretnék beszámolni, hogy mi a helyzet azokkal, akiket oktatni szeretnénk, és mit gondolnak erről Európában.

Ha a mai helyzetből visszafelé haladunk időben, akkor az előzmények között a Magna Charta Universitatumot fontosabbnak tartom, mint magát a Bolognai Nyilatkozatot. Azt hiszem, hogy itt erről nem kell nagyon sokat beszélnem. Ez is Bolognában történt, az egyetem 900 éves évfordulóján írta alá 388 európai rektor, és azóta is több százán csatlakoztak hozzá a világból. Ez nem az országok politikai vezetésének, hanem az országok egyetemének szintjén történt, és akkor, 1988-ban Magyarországot kilenc egyetem képviselte, köztük a Műegyetem is. A Magna Charta sokkal emelkedettebb, sokkal kevésbé alkalmazható a gyakorlatban, mint a Bolognai Nyilatkozat, amelyik végül is folyamattá vált, a Berliini Nyilatkozat után szakértői szintű egyeztetésekkel, számonkérhető jelentéssel megtámogatott és kitűzött célokat megvalósító folyamattá. Magyarország először a Nemzeti Bolognai Bizottság megalakításával reagált erre a folyamatra. Ismerve a bizottság műszaki albizottságának tevékenységét és az ezen belül

folyó szakmai egyeztetéseket, azt kell mondanom, hogy ezek a folyamatból függetlenül is a képzés előnyére váltak.

Két gondolatot emelnék ki a Magna Charta Universitatumról, melyekről hallottunk az előző előadásokban. Egyrészt hitet tesz amellett, hogy nem szerencsések azok a gondolatok, melyek szerint létezhet egy ország egyetem nélkül is, másrészt egyértelműen helytelennek tartja az elefántcsonttoronyba vonulást is, és azt mondja, hogy a felsőoktatásnak a társadalom egészét kell szolgálnia és nemcsak azt a pár kiválasztottat, aki az egyetemre bejutott.

Az előző két gondolat mellett kiemelném még, hogy fontosnak tartja a kutatás és a fejlesztés fontosságát. Én is azt hiszem, hogy nem is lehet egyetemnek nevezni azt az oktatási intézményt, amelyik nem kutat. Véleményem szerint ezért szerencsétlen megfogalmazás a kutató egyetem elnevezés.

Az is szép gondolat, amelyik azt mondja, hogy ugyanúgy, ahogy jó néhány száz évvel a Magna Charta Universitatum aláírása előtt, látogassuk meg egymást, küldjük el egymáshoz hallgatóinkat, és együtt szolgáljuk a társadalom és az emberiség javát. Ám a Bolognai Nyilatkozat tényleges kiindulópontja, véleményem szerint, eléggé egyértelműen az volt, hogy a világ felsőoktatási piacán Európa – vonzerejét tekintve – a harmadik helyre szorult. Első Észak-Amerika, második Ázsia, és csupán harmadik Európa. Ezt a mi kontinensünk nem engedheti meg magának, és ezért az ezzel foglalkozó kultúrpolitikusok egy olyan folyamatot képzeltek el, amely segíthet ezen. Ha az egyes elemeket vizsgáljuk, akkor azt látjuk, hogy az összes ezt szolgálja tulajdonképpen.

Az is egy elérendő cél, hogy ha megkérdezzük egy hallgatót arról, milyen képzésben vesz részt, mit tanul, akkor értelmes választ kapjunk. Ne egy nagyon hosszú körmondat legyen a válasz, amiből végül senki sem tudja meg, hogy mit is akart mondani.

Csak erősen zárójelben és csak nagyon magunk között engedem meg magamnak azt az értékelést, hogy a bolognai folyamat elérkezett arra a pontra, amikor már meg kellene történnie a visszacsatolásnak, és talán érzékelhető lenne, hogy nem minden folyamat halad az elképzelt irányban.

Azt hiszem, kevésbé ismert ebben a körben hogy az IFMBE világszervezet adminisztratív vezetőségében dolgozom, és így elég jól ismerem a világ tudománnyal, oktatással foglalkozó szakembereit, és ennek alapján merem megkockáztatni azt a kijelentést, hogy számtalan nemkívánatos dolog rakódott erre a folyamatra. Ha sarkosan fogalmazok, akkor azt mondom, hogy mindenki a saját pecsenyét próbálja megsütni ezen a tűzön, és az nem mindig segíti a kitűzött célok elérését.

Szerintem elérkeztünk oda, hogy le kellene ülni végre, és nemcsak örülni az egyes országok nagyon optimista jelentéseinek, hanem inkább azt kellene megvizsgálni, hogy melyek azok az alapvetően helyes elgondolások, amelyek valóban segítenek Európa és Magyarország felsőoktatásán. Azokat valósítsuk meg, és a félrecsúszásokat, amelyek kristálytisztán látszanak, nyessük le, hogy haladhassunk tovább a sikeres európai felsőoktatás felé.

Ennyi bevezető után most nézzük meg, mit tapasztal egy olyan oktató, aki már elég régóta van a Műegyetemen. Ha azt mondtam a legelején, hogy jó hallgató és jó oktató kell a minőségi oktatáshoz, akkor azt is mondhatnám, hogy elég sok oktató kell egy adott hallgatói tömeghez, tehát az oktató-hallgató arány ne legyen nagyon alacsony, illetve a hallgató-oktató arány ne legyen nagyon magas. A Műegyetemen is, nagyon hasonlóan a magyar felsőoktatás többi, legalább az 1970-es évek óta létező intézményéhez, durván háromszorosára romlott az oktató-hallgató arány 2002-ig, és azóta nem hogy javulna, hanem tovább romlik. 2002-ig háromszorta rosszabb lett ez a mutató, és sajnos azt kell mondanom, hogy mára már legalább négyszer rosszabb. Ha összehasonlítjuk a mi adatainkat a Delfti Műszaki Egyetem számaival, akkor azt látjuk, hogy körülbelül '92-ig ebben a tekintetben mi voltunk a jobbak. Én '91-ben voltam Hollandiában, és akkor nagyon kihúztam magam, mert számtalan dicséretet kaptunk. Az ottani professzorok között elég nagy volt az egyetértés abban, hogy a magyar középfofokú oktatás sokkal jobban megalapozza a műszaki felsőoktatást, mint a holland, és az ottani egyetemista sohasem tudja behozni azt a hátrányát, amit nem tanult meg a középiskolában, bármilyen sok nyelvet is tud ezzel szemben. De ennek már vége!

Nagyon röviden szólnék egy felmérésről, amelyet fizikából végeztek el. Az ELTE és a BME Természettudományi Kar fizikusai írták meg, olyanok, akiket fizikára vettek fel, illetve olyan nem fizikusok, akik valamilyen mérnökképzésre kerültek be. Ezenkívül még a mérnök informatikusok is megírták a Műegyetemen, elég nagy számban. Összesen 1324-en, és ebből 142-en fizika BSc-s hallgatók most már, hiszen a felmérés szeptemberben történt. Elég meglepő, hogy ennek a halmaznak jóval több mint a fele, majdnem a kétharmada nem érettségizett fizikából, és majd még egyharmada csak középszintén, tehát mindössze 14 százalék volt az, aki emelt szinten érettségizett fizikából. Az eredmények pedig kétségbeejtőek, nem tudok ennél optimistább jelzót használni.

Ha a várható születések számát vizsgáljuk, akkor előrevetíthető, hogy a potenciális hallgatóink száma elég erősen lecsökken. 2009-ben leginkább azokat várjuk, akik 1991-ben születtek, ők lesznek akkor 18 évesek. Az idősebbekben nem reménykedhetünk az első belépők között, hiszen ha ismerik a korábbi évek felvételi statisztikáit, akkor tudják, hogy a 18 éveseknél idősebbek közül – egészen az 50-60 évesekig – már szinte mindenkit felvettünk, aki egyetemre, főiskolára akart jönni, és a náluk idősebbek már nem nagyon mutatnak igazi aktivitást. Várhatóan a jövő év lesz az utolsó, úgy mond, „jó” év, és attól kezdve öt év alatt megközelítőleg 20 százalékos csökkenést kell elszenvednie a magyar felsőoktatásnak a 18 éves korosztályból bekerülőkhöz számában.

Azt gondolom, hogy változatlan számú belépő mellett sem folyhat tovább a magyar felsőoktatás úgy, ahogy eddig, hát még ilyen visszaesést tapasztalva az új belépők között. Hogy miként fognak változni a várható létszámok, az az OKM adataiból jól érzékelhető. Miközben az összes hallgató létszáma nagyon kis mértékben fog változni, addig egyszerűen eltűnnek a főiskolai és egyetemi hallgatók, és helyükre az alapképzés és a mesterképzés fog belépni. A doktori képzés hallgatói létszáma változatlan marad.

Egy kis visszaeséssel valahol a kétszáz ezer körül fog stabilizálódni az államilag támogatott teljes hallgatói létszám.

Mit történt Magyarországon a minőségi oktatás felé tett úton? A Bolognai Nyilatkozat legelső elrendő célja volt, hogy áttekinthetőek és értelmezhetőek legyenek a diplomák. Magyarországon egészen a legutóbbi évekig 450 különböző képzést lehetett választani az egyetemeken és a főiskolákon, ami finoman fogalmazva is túlzás egy tízmillió országban. Ez jelenleg 106-ra csökkent az alapképzési szakokat tekintve. Ugyanakkor erőteljes nyomás érezhető a visszarendezés irányában, és nem lesz könnyű ellenállni, hogy ne érezzük el újra a 450-es számot, pusztán azért, mert nem sikerült túl jól a változás néhány ember véleménye szerint. Másrészt a mesterképzésnél messze túl vagyunk azon a kezdeti elképzelésen, hogy körülbelül 2-3 mesterszakot képzeljünk el egy alapképzési szak mellé, ami szerintem bőven elegendő lett volna, és lehet, hogy elértük már a 400 mesterképzési szakot. Tehát valahogy ennek a kezelése nem sikerült igazán. Szerintem újra végig kellene gondolni azt, hogy tényleg annyira különböznek-e ezek a szakok, hogy ennyi önálló alap-, illetve mesterképzést kelljen indítani?

Mi az EU-s csatlakozásunk környékén, és azt megelőzően végeztünk egy felmérést, mit is szeretnének a velünk kapcsolatban álló cégek. Mitől gondolják majd azt, hogy a BME diplomájával érkező szakember jól alkalmazható és jó mérnök lesz – összefoglalóan: mit gondolnak ők felőlünk? Nagy örömmel tapasztaltuk, hogy a sokszor ellenkező elgondolásokkal szemben is, elsődlegesen azt mondják, hogy a természettudományos alapképzést ne hagyják féladatok, mert speciális szakmai tudást mi is tudunk nyújtani, de matematikát, fizikát, kémiát, anyagtechnológiát már nem tudunk. Szerencsére ez, a velünk szemben támasztott elvárás továbbra is fennáll, a többi pedig közismert, vagyis a hallgató legyen önmaga is képes a fejlődésre. A kommunikációs, jogi, pénzügyi, menedzsment ismereteket, valamint a nyelvtudást már nem is igen mondják, hiszen az természetes, és ezek hiányában nem is igen tudnak mit kezdeni egy diplomással.

El lehetne gondolkozni azon, hogy mennyire menjünk el az igények kiszolgálásában, és ha az egyetemnek a társadalom egészét kell szolgálnia, akkor gyűjtsük be, mit kíván a felhasználó – de ez nem is olyan egyszerű. Egyik professzorunk szokta mondani, hogy az unokája remekül meg tudja mondani, hogy jó-e az a Nutella, amit reggelire kap, de azt nem tudja megmondani, hogyan kell csinálni a jó Nutellát. Tehát mi is azt képzeljük, hogy mi begyűjtjük az igényeket, de hogy hogyan kell ennek megfelelő hallgatókat képezni, azt valószínűleg mi jobban tudjuk, mint a leendő munkaadók. Nem beszélve arról, hogy nem is tudunk minden igényt kielégíteni, mert azok nagyon eltérőek. Mást vár el az a kisvállalat, amelyik a fölvetett mérnököt egy „mindenes értelmiségi”-nek is tekinti, illetve egy olyan nagyvállalat, ahol nagyon speciális helyekre keresik az új belépőket. És végül, a képzés átalakítása okán muszáj szembenézni azzal is, hogy bár kétciklusú képzést vezettünk be, és alapképzés folyik nagyon sok intézményben, de ettől még nem tűnnek el az intézmények közötti különbségek. Azért a hajdan volt, régi, duális intézményrendszernek is megvoltak a maga előnyei mind a főiskolai, mind az egyetemi képzésben.

Attól, hogy főiskolán és az egyetemen ugyanazt a BSc képzést tartják, ezek a különbségek remélhetőleg nem tűnnek el, hiszen ha egy intézmény ezeket az értékeket veszíti el, és/vagy próbálja meg másra cserélni, akkor azzal a saját beágyazottságát rontja el.

Azon is érdemes elgondolkozni, hogy mire alkalmas a főiskolai, illetve az egyetemi végzettségű mérnök. A BSc képzés sem a korábbi főiskolai, sem a korábbi egyetemi képzésnek nem feleltethető meg teljesen, hanem egy kicsit az egyikből, egy kicsit a másikkól is át kell hogy vegyen. A BME javaslata ennek megfelelően az, hogy a BSc képzés adjon több elméleti képzést, mint a korábbi főiskolai képzés, és nyújtson több gyakorlati ismeretet, mint a korábbi egyetemi képzés első hét féléve. Ez persze csak úgy lehetséges, ha valamit csökkentünk, nevezetesen a specializációt. Az alapképzések nagyon kevés speciális ismeretet nyújtsanak, az majd az MSc képzésekben kerüljön napirendre.

A specializáció kapcsán az található a BME alapképzéseiben, amit mi javasoltunk, vagyis például általánosabb gépészmérnöki képzést, hogy a végzett hallgató a gépészmérnökség minden területén helyt tudjon állni alapszinten. Majd a mesterképzés biztosítja a specializációt.

Én úgy gondolom, hogy a kétciklusú mérnökképzés megfelel annak a kívánalomnak, hogy a tömegessé vált felsőoktatásban jobban segítse az igények és a lehetőségek egymásra találását. Amennyiben érzékelhető lesz Európában a bolognai folyamat hatása, akkor ez mindenképpen segíti a mobilitást is.

Nem mondunk le az elitképzésről, és nem képzeljük, hogy a BSc, az alapképzés az tömegképzés lenne, a mesterképzés pedig az elitképzés, hanem úgy gondoljuk, hogy az elitképzést a tömegképzésen belül is meg kell tartani. Erre az önálló munka a legjobb lehetőség. Az önálló munka során az a hallgató, aki inkább a tömegképzés felé orientálódik, megtervezi majd a 101-ik kis zajú erősítőt, amelynek a terveit majd az előző 100 mellé helyezzük a fiókba. Az elitképzésre alkalmas hallgatóval pedig nyugodtan vágjon bele az oktatója olyan, a kutatáshoz közelebb álló projektbe, aminél az oktató maga sem tudja, hogy eljutnak-e a kívánt célig. A lényeg a kutatás, amelybe a hallgatót bevonva megvalósítható az elitképzés a tömegképzésen belül is.

Általában kétciklusú képzésről beszélünk, de van egy harmadik ciklus is, a doktori képzés, ami kiemelten fontos a Műegyetem számára.

A struktúra, amit kitaláltunk a műszaki alap- és mesterképzésnél, jó volt. Ez előírja, hogy egyműszaki mesterképzés mennyi természettudományos alapismeretet, mennyi gazdasági és humán, illetve egyéb ismeretet kell hogy tartalmazzon. Mostanra azonban már látszik, hogy ez nem garantálja a minőséget. Ez jó egyfajta rendező elvnek, segít az eligazodásban, de nem szavatolja azt, hogy minden program, amelyik megfelel ezeknek az előírásoknak, egyben jó minőségű is lesz. Fontosabbnak tartom azt az előírást, miszerint a mesterképzés ne legyen túlzottan elméleti, de a gyakorlati képzésnek sem kell azt jelentenie, hogy az oktató kimegy a hallgatóval az „életbe”, hogy ott megoldjanak egy feladatot, inkább azt jelentse, hogy alkalmazói ismereteket nyújtunk. Remél-

jük, hogy a mérnök hallgató nemcsak fel tudja írni a Fourier-transzformáció képletét, hanem egy mérés utáni adathalmaz esetében alkalmazni is tudja. Ehhez nem kell feltétlenül elmenni abba a garázsba, ahol megtörtént az adatfelvétel.

Most néhány olyan dolgot említenék, ami szerintünk segíti egyetemünket a minőségi oktatásban, és független a bolognai folyamattól. A BME szenátusa decemberi ülésén újra a tanév időbeosztásáról fog tanácskozni, melynek során folyamatosan azzal szembesülünk, hogy nincs elég naptári hét az évben. Az 52 kevés, mert kell a két szorgalmi időszak, a regisztrációs hét, a szakmai gyakorlat, a vizsgaidőszak, és akkor már az 54-nél járunk. Így elkerülhetetlen, hogy valamit el kell hagynunk, mert sajnos, a naptárban nincs még két hét. Beláttuk, hogy a hat-hét hetes vizsgaidőszak szörnyű. A külföldi kollégák először hallva erről kommunikációs problémára gyanakodnak, azt hiszik, hogy nem ugyanarról beszélünk. Amikor megértik, hogy nálunk ilyen hosszú a vizsgaidőszak, akkor azért sajnálnak minket, ez látszik rajtuk.

Mi most megtettünk egy nagylépést, és azt mondtuk, hogy négyhetes lesz a vizsgaidőszak. Azon az áron, hogy a mintatanterv szerint vizsgával záruló tantárgyak száma fél évente legfeljebb négy lehet. Ez egyenletes tanulást biztosít, és nem olyan impulzusszerűt, ahol ugyanolyan gyors az ismeretanyag rögzítése, mint utána a tanultak elfelejtése. Egyszer az egyik svéd kollégámmal beszélgettem erről, sőt alkalmam is volt meglátogatni őt, miközben a Problem Based Learning módszert alkalmazta a tanításában. Elmondtam neki, hogy nagyon irigylem őket ezért... Elmondta, hogy ők három oktatót is alkalmaznak egy olyan létszámú csoportra, amelyekre mi egyet. Kiderült, hogy összességében, ha mindent összeadunk, két és félszer annyi oktatóval lehet ilyen jól működő és hatékony oktatási módszereket alkalmazni. Az az érzésem, hogy ez ma nem várható el a magyar felsőoktatásban, legfeljebb kísérleti jelleggel lehet kipróbálni egy-egy tantárgyban.

Engedjék meg, hogy beszéljek egy keveset a matematikánál alkalmazott módszereinkről is. Hallottuk, hogy eltűnően vagy legalábbis súlyát tekintve visszaesően van az írásos anyag az oktatásban. Ezt én is tapasztalom, de ugyanakkor mégis fontosnak tartom, hogy ajánljunk ilyeneket is a hallgatóknak. Jó példa a Thomas-féle Kalkulus, az a könyv, amelynek a kiválasztásában a Műegyetem Matematika Intézete elég jelentős szerepet játszott. Bevonták a mérnök karok oktatóit is: a könyveket, amelyeket ők jelöltek erre a nemes tisztre, meg lehetett nézni, mindegyikbe bele lehetett lapozni. Ezután született a döntés, aminek a helyességét igazolja a kiválasztás óta eltelt idő. Ennek a könyvnek remek szupportja van, tehát az is, aki a könyvet nem vette meg, bizonyos feladatokig eljuthat, és tesztelheti a tudását ezeknek a megoldásával. Meg kell hogy mondjam, jól játszottam vele én is, alig bírtam abbahagyni a feladatok megoldogatóit. Szerintem ez egy nagyon jó kompromisszum, ezért ajánlottuk a magyar műszaki felsőoktatás többi intézményének is, hogy használják a matematika alapképzésben. Az eredeti könyv angol nyelvű, de a BME Matematika Intézet segítségével lefordították magyarra, a Typotex kiadta magyarul, és megjelenésében szép, öröm kézbe venni.

Újra visszatérnék ahhoz a gondolathoz, hogy a felsőoktatáshoz szükséges erőforrások között az oktatói energia a legértékesebb, ugyanakkor ebben legszűkebb a keresztmetszet. Azt látjuk, hogy ebből a szempontból elég nagy különbségek vannak a Műegyetemen belül is, de a teljes magyar felsőoktatásban még ennél is nagyobbak lehetnek.

Néhány oktatásszervezési kérdés is felvethető, nevezetesen az, hogy a nem sokkal több, mint ezer oktató tizenöt ezertantárgyat szolgál ki, ami nyilvánvalóan képtelenség. Magam alig vagyok két-három tantárgy felelőse, és már ez is jelentős energiámat viszi el. Az is meggondolandó, hogy a 10-nél kevesebb hallgatói létszámmal tartott foglalkozás, amennyiben az előadás, akkor mekkora pazarlást jelent, és nem lenne-e jobb valamilyen konzultációt tartani helyette. Az oktatói energiákhoz pluszként bevonhatóak a tehetséges, szorgalmas hallgatók is, demonstrátorokként.

Ezzel el is jutottak a konklúzióhoz. Ha a statisztikákat nézem, akkor látható, hogy 2005-ben Magyarországon a 18-23 éves korosztály 46%-a tanult a felsőoktatásban. Ez magasabb arány, mint az EU átlaga, s ez a mutató még Németországban is 40% alatt volt. Ugyanakkor döbbenetes, hogy a diplomások részaránya Magyarországon kisebb, sőt, még ilyen számok mellett is szerényebb a növekményünk, mint az eleve magasabb értékről indulóké. Csak azt mondhatjuk, hogy nagy a lemorzsolódás, és sokan vesznek részt a képzésben olyanok, akik soha nem szereznek diplomát. Igen messzire vezetne annak az eldöntése, hogy ez jó vagy rossz megoldás, de az biztos, hogy ilyen feltételek mellett már más módon van szükség, mint amit akkor szolgáltatunk, amikor a hasonló korosztályból 10-szer kevesebben, mintegy ötszázaléknyan vettek részt a felsőoktatásban. Ehhez is jól illeszkedik a bolognai folyamat, hiszen az oktatás az első és a második évben olcsóbb lehet, mint később, amikor sok kiscsoportos foglalkozást tartunk. Ugyanígy azt is el lehet mondani, hogy az a tevékenység, amelyet elitképzésként tartunk számon, valamilyen formában megjelenik az oktatásunkban, így ezt az elitet is magában foglalja a hallgatói létszám. Lehet biztosítani, hogy aki megérdemli, az jobb „kiszolgálást” kapjon, és elitképzésben részesüljön a tömegképzésen belül is.

Azzal zárnám az előadásomat, hogy rajtunk is múlik, miként alakul majd a felsőoktatásunk. A társadalom elgondolása szerint a bolognai folyamathoz kapcsolódnak olyan változások is, amelyek pedig valójában ettől teljesen függetlenek. Ha nem esett volna ennyire egybe a tömegoktatás megjelenése és a Bologna-folyamat kiteljesedése, akkor nem érné a bolognai folyamatot az a vád, hogy lerontotta a minőséget. Szerintem a kettőt teljesen független egymástól. Ugyanakkor időben egybeesnek, és óhatatlan, hogy befolyásolják egymást. A mi felelőségünk is, hogy elfogadjassuk a társadalommal, a szülőkkel, és nem csak a megrendelőkkel, hogy ez jó lehetőség a tanulásra. Mindent megteszünk azért, hogy a Műegyetemen megszerzett alapszintű diplomák (BSc) és mesterdiplomák (MSc) ugyanolyan kiváló elhelyezkedést biztosítsanak tulajdonosaiknak, mint a korábbi egyetemi diplomáink.

Köszönöm szépen a figyelmüket!